

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Νίκη, Περικλέτο, νίκη,
τοὺς Βουλγάρους χαιρατῶ,
καὶ μὲ σένα τὸν δοσικη
τοὺς κοταχειροκροτῶ.

Στρώσου μᾶς ἴσθον καφανεῖ,
νίκη νέα, κουνανεῖ,
νίκη, ποὺ δὲν λέγεται καὶ δὲν περιγράφεται,
νίκη, ποὺ μᾶς καταυγάζει,
καὶ διάτορος κραυγάζει:
ἐλευθέρους τοὺς Βουλγάρους εἰς τὴν γῆν ὡς ἄφατε.

Νίκη πρώτης, παπαρδέλα,
νίκη, ποὺ σὲ πιάνει τρέλλα,
καὶ χορεύεις ταραντέλα.

Νίκη, ποὺ πολλὰ μᾶς λέγει,
νίκη, ποὺ μᾶς καταφλέγει,
νίκη, ποὺ μᾶς πυρπολεῖ.

Νίκη, φῆλε Δόν-Κισσῶτο,
ποὺ μεγάλο κάνει κρέτο
σὲ Φραγκιά κι' Ανατολή.

Νίκη νίκης, βρὲ ψωρῆλη,
ποὺ χρειάζεται κονδύλι,
μὰ καὶ νεὸς Ὀμηρικός.

Γὰ νὰ κόψη καὶ νὰ ράφη
καὶ νὰ μᾶς τὴν περιγράφη
κάπως περιστατικῶς.

Τούτη φρόνημα τὸνώνει
σ' ἕνα πόλεμον μοιραῖον,
κι' ἔλγην τὴν φυλὴν ἐνόνει
σ' ἕνα θρίαμβον ὠραῖον
κλασικῆς ἐτοιμωσιᾶς,
κι' ἀφαντάστου σιχασιᾶς.

Εἰς τοὺς τόπους τῶν μακάρων
καλῶσθ' ἄλλες τῶν Βουλγάρων
περιόνυμε στρατέ.

Τέτοια δόξα, τέτοιο κλέος
ὁ Ρωμηὸς ὁ ψωραλέος
δὲν ἐπρόσμενε ποτέ.

Μᾶς ἴσθους σάλους τῶν ἀγώνων
ἐλοὺς τοὺς ἐνθουσιάζω
ὕπὲρ τούτων τῶν γαιτόνων,
κι' ἔπλα τοὺς παρουσιάζω.

Ἰπὲρ τούτων κατηχῶ
κι' ἀφυπνίζω τὴν ἡχῶ
βροντερὰς ζητωκραυγῆς.

Δόξα σου, κλεινὴ μητέρα,
ὅπου σκόβεις οὐδέτερά
ἴσθου Δεξάτου τοὺς σφαγαῖς.

Ἰσημονίθηναι σφαγαῖς,
οὐρανόφθασταις κραυγαῖς,
πόνοι καὶ μαρτύρια.

Ἄλλη πλῆθον ἐποχῆ,
σήμερον ὕποδοχῆ,
κῆμοι, νικητήρια.

Σήμερα γιὰ τὸν χαοάπη
πρέπει μέσα μας ἀγάπη
καὶ φιλία νὰ φωτρώσῃ.

Βάρδα βάρδα νὰ περάσουν
καὶ ἴσθὰ μέρη μας νὰ δράσουν
τῆς Ἀνατολῆς οἱ Πρώσοι.

Ποῖα τύχη τῆς μητέρας!..
τοὺς κυττάζω καὶ ἴσθὰς Σέρρας,
τοὺς κυττάζω καὶ στὴ Δράμα.

Καὶ χερταίνου ἑλευθερία
Φλώρινα καὶ Καστοριά,
καὶ σκιρτῶ μ' αὐταῖς ἀντάμα.

Βρὲ καλῶς ἴσθους, βρὲ καλῶς ἴσθους
τοὺς Βουλγάρους μας τοὺς λφύτους,
τοὺς καλοὺς μας γαίτονας,
καὶ τῶν Πρώσων κρεῖττονας.

Τῶν γαιτόνων τῶν θεμιῶν
νίκαις, ἐμβατήρια,
κι' ἀποχώρησις ἡμῶν
σ' ἀποχωρητήρια.

**Τάδε Περικλέτος λαλεῖ
ἴσθον τρελλὸν τὸν Φασουλῆ**

Π. — Ἄπ' ἔδα κι' ἐκεῖ γυρῶ
κι' ὄλοένα μακαρίζω
τὴν γενναίαν Ἀμαζόνα.

Ὅπου σκόβει τὸ κεφάλι
καὶ σὲ νέας δόξης πάλι
ἔφθασε τὸν κολοφῶνα.

Χαῖρα, λέγω, δοξασιμένη,
καὶ θαυνοστεφανωμένη
ἕνα κ' ἄτα γόρυζε
κι' ὄλο πανηγύριζε.

Ἰψηλόφρον τώρα στάσου
κι' ὑποδέξου μὲ τσουμποδοῖ
τὸ Βουλγάρικο λεφοδοῖ.

**Τξίδεο, μπουζουρούμ, βιλλ κόμμεν... καλώς ήλθατε, χρυσά μας...
για χαρά του Στεφανή μας και του Μήτσου του Πασσά μας.**

Πάτησαν τὰ χώματά σου
τὸν Βουλγάρων οἱ στρατοὶ
κι' ἔχορδς καλὰ κραταί.

Νέας νίκης πανηγύρι
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ἐξογαίρει,
οἷων τῆς ψυχῆς φτερά.

Καὶ προυόντων κρονολήρων
καὶ πάντοδαπὼν Σωτήρων
ἀπεργραπτοὺς χαρά.

Κι' ἂν τῆς Βουλγαρίας τὰ σκέρι
μπίηκε σὺ δικά μας μέρη,
ὅμως μὴν ἀνησυχῆς
καὶ τρωτόνιν εὐτυχῆς.

Καὶ παρὸν ν' ὄνερ, καθῶνι,
κι' ὁ Πασσάρωφ ἐσθαινεῖ
πᾶς οἱ μᾶς ἀνθρώπων ἔλα.

Κι' ἄφησε τοὺς γογγυσμοὺς
καὶ μὴν κάνης μορφασμοὺς
ὅαν μαίμου κοκκινεκόλα.

Ἄδελφέ μου Φασουλῆ,
μὴ φωνάζης τρεῖς ἄλλοι,
μὴ ποσὸς ἀνησυχῆσης.

Κι' ἂν τῆς Μιχαλοὺς χρωστῆς,
μὰ δὲν πρέπει ν' ἀπιστῆς
ὁὶ Βουλγάρων ἐγγυήσεις.

Στρώος τὸ καὶ οὐ γλάντι
μὲ τὸν νέον τὸν ἀπένησι,
καὶ χαρμόσυνος τραγοῦδα
τοῦ Κοβορόγου τῆν Ἀρκούδα.

**Ὁ Φασουλῆς πᾶραληρόν
μὲ νέον οἰστρον φλογερόν**

Φ.— Περικλέτο κουτασομπέλη,
τι χαρὰ τῆν ἔχουν ἔλοι,
λὲς κι' ἐπήραμα τῆν Πέλι.

Χαίρει κι' Ἐθνικοφρονὸν στάνη,
ποῦχαι μὲ Βουλγάρους κάνει
μᾶς στατῆς φίλιος εἰχσί.